

גליון 64

שנה ג'

דרכים
ומסילות
למבקשי
ה' בדרכי
העבודה
העולה
בית א-ר

אורח

יו"ר ע"י "נכספה" - איגוד בני הישיבות לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דיבורי אמת מבארו של דגחל נובע

לעזר ליבי

תסתכל לי בעיניים: מי אתה?

האם תשובה זה אומר כמה אני רע? • ואם לא אז מה היא כן
העבודה של תשובה • 'אני לדודי' החיבור האמיתי של אלול!

הגלגל הוא פשוט; אם אני רע, לא יעזור שום דבר כדי להתנקות ולהתקרב. אם כך, בשביל מה לעשות תשובה. אם אין תשובה, בשביל מה להתגבר ולנסות להיות טוב. ואם כך, יש ייאוש

הוא ימשיך להיות דחוי אצלו. זו סדיסטיות אכזרית הן כלפי ה' והן כלפי אב. ה' נאלץ להתרחק מאביו, במודע או שלא, כדי שלא לחוות את התחושה הנוראה של הדחיה שאין לו מה לעשות איתה; והאב רואה את ה' מתרחק ללא סיבה, ועיניו כלות.

ומה האמת? ה' לעולם אינו דחוי בעיני אביו, אין חיה כזאת. ייתכן שישנם 'מעשים' שאינם ראויים ואולי אפילו דחויים, אבל ה' הן עצמו? חלילה. לעולם לא. אדרבה, אם יבקש האב לשוחח עם בנו אודות מעשה או מאורע שהעביר על הקשר שלהם, אין זאת אלא כדי לסלק את הדבר הזה שחוצץ ביניהם, ולאפשר שוב לקשר הבלתי תלוי שלהם למלאות את החלל כולו, ללא מיצרים.

רעשי הרקע

זו גם האמת של יהודי. יהודי, יהיה מי שיהיה, הוא תמיד טוב ותמיד תמיד אהוב ורצוי אצל אבא. בנים אתם לה' אלוהיכם - כל יהודי בכל מצב, בין כך ובין כך קרויים בנים. אם ננקה את כל רעשי הרקע, לא נוכל למצוא שם חוץ מטוב, קרבה ואהבה. ומה עם רעשי הרקע? בשביל זה יש תשובה ויש אלול, שנועדו בדיוק לשם כך: כדי לנקות אותם.

אבל אי אפשר לנקות אותם, כל זמן שהכלוך זה אנחנו בעצמנו. מי שתופס את עצמו כלא טוב ולא חיובי, לעולם לא יוכל להתנקות, כי מה לעשות שהוא בעצמו הכלוך. וזה בדיוק הבינוס של היצר הרע; הוא מספר לך שאתה רע, ובוזה הוא סיים את עבודתו ויכול לצאת לפנסייה. מכאן והלאה, אתה זה שתמשיך לגלגל ולהתגלגל בתוך הריחוק והנתיק.

לרבים מאתנו ישנה נטיה, כביכול טבעית, להסתכל על עצמנו במבט שלילי. אם אני מנקה את כל מה שאני 'עושה', לטוב ולמוטב, ושואל את עצמי בכנות: מי אני בעצמי? התשובה כנראה איננה חיובית. מעטים הם האנשים, אם בכלל, שתשובתם תהיה: אני אדם טוב, חיובי, נהדר - מבלי להיעזר בהוכחות ו/או אישורים מהמציאות ומהביצועים.

המציאות הזו מחריפה, למרבה האבסורד, ככל שמדובר באנשים מוסריים יותר. מי ששומר תורה ומצוות, כל שכן מי שהנושא של עבודת ה' תופס מקום מרכזי בחייו, עלול להסתכל על עצמו באור שלילי עוד יותר מאשר אלו שהמצוות והתכלית אינם נמצאים בראש מעייניהם. כך באופן אבסורדי, ככל שאני יותר עסוק ב'טוב' ו'אמת', כך אני מרגיש את עצמי שווה פחות.

כשמגיע חודש אלול, ובכלל כשמדברים על תשובה, התופעה הזו צפה ומתעוררת בחדות מעוררת פלצות. אצל רבים, במיוחד אצל אנשים ערכיים; כשמדברים על תשובה ועל אלול, מתעוררת תחושה של לחץ וחוסר נוחות. כאילו אלול ו/או תשובה נועדו כדי להזכיר לי את מה שאני מנסה להסתיר כל הזמן מעצמי ומהסביבה, ש: 'תכל'ס אני לא בסדר', ו'הגיע הזמן לטפל בזה'.

הונאת המאה

זאת טעות. נוראה. מדובר בהונאה ענקית, כנראה הגדולה ביותר שהייתה אי-פעם בהיסטוריה וביקום.

הדבר הכי נורא שאפשר לעולל לאב ובנו, היא להחדיר בילד את התחושה שהוא דחוי בעיני אביו. סתם, בלי סיבה, לא משנה מה הוא יעשה

באופן אבסורדי, ככל שאני יותר עסוק בטוב ובאמת, כך אני מרגיש את עצמי שווה פחות

בעולם כלל... המנוולות של לקחת את המתנה הכי יקרה ששמה תשובה, ואת הזמן היקר ביותר שנקרא אלול, ולהפוך אותם לתדר של ריחוק - הוא בלתי נתפס.

אז לא. הדבר הראשון שיהודי עושה באלול, הוא לומר: ה' אורי וישעי! קשר האהבה שלי עם ה' הוא מוחלט ואבסולוטי, ואין שם כניסה לאף אחר. אני לדודי ודודי לי. כשרק שנינו בתוך הסיפור, בלי שאף אחד ידחוף את האף, אנחנו נסתדר הכי טוב שאפשר, ונגיע לראש השנה ויום כיפור הכי מחובקים ואוהבים שיש בעולם. רוצים לראות? תבואו עוד חודש וחצי לסוכה ותראו אותנו שם...

נופש צפתי...

פוסקי הלכה ובעלי יראה, אני מבין שלרבינו היה צדיק גדול אבל למה לא מספיק ת"ח רגילים הדבקים בתורה יומם ולילה, מה הנקודה הזו של צדיקים מסוימים שצריך דווקא להתקרב אליהם, זה נראה לי משהו חדש ותמוה שלא שמעתי עליו בשום מקום...

טוב... תראה זה שלא שמעת על זה עד עכשיו זה לא אומר שזה לא נכון ולא נצרך; ואדרבה הדבר הזה מוזכר רבות 'בקדמונים' ובעיקר 'בכתבי המקובלים' אבל דווקא אני רוצה להראות לך קטע מדבריו של 'הגאון' בפרשת 'דברים' שם הוא מבאר את כל העניין שראינו שמה רבנו מינה תחתיו בעצתו שרי אלפים ושרי מאות כדי שיעזרו לו בהנהגתם של עם ישראל, הגאון מדגיש שם ומבאר זאת בתוך 'הפסוקים', שהגם שהיו הרבה 'ת"ח וגדולים' 'בעלי שיעור-קומה' ורוח הקודש בכל זאת לא הופקד בידיהם 'דרכי העבודה הפנימיים' של כלל ישראל, ובחלק הזה נשארה ההנהגה אך ורק בידיו של משה ולא נמסרה לאף אחד מלבדו, משום שאך ורק הוא קיבל מה' את ההדרכה המיוחדת לכל אחד ואחד לפי עניינו ודרכו הנצרכת לו בפרטיות לעבודת ה'...

שב רוח לילי בניחוח צפתי קידם את פניהם של בני החבורה שצעדו יחדיו לאחר סעודת ליל שבת שהם עשו בצוותא, באחת הדירות ששכנו בלב ליבה של העיר העתיקה, היה זה בשלהי בין הזמנים קבוצה נכבדת מבני ועד חמישי התקבצו יחד לשבת של החלפת כוחות והתרעננות לתחילת 'זמן אלול', ועתה הם יצאו יחדיו לסיבוב בינות לסמטאות ובתי הכנסת העתיקים ששכנו שם לרוב, הם שמחו לפגוש שם כל מיני דמויות 'מעניינות' ומשפחות מכל רחבי הארץ שגם הם באו יחדיו לאותה מטרה של התרעננות והחלפת כוחות...

במבט חטוף כלפי מעלה הם הבחינו בבנין גדול ורחב ידיים עליו נכתב באותיות גדולות 'קריית-ברסלב' נחל נובע מקור חכמה עיה"ק צפת תובב"א בקרב בני החבורה לא הייתה התנגדות מיוחדת, ויחד הם טפסו במעלה המדרגות כדי לחזות מקרוב את הבימה"ד. חסידים עטויי שיראין עטורי זקן ופאות ישבו ליד השולחנות כשלצידם בני תשחורת שקועים בתלמודם, ויחד הם ישבו במבואה נחים מהעלייה הקשה במדרגות משוחחים על דא ועל הא...

מה הדבר הזה וכו'... השיב לו ג' דברים, ושדרכי עבודת ה' נחלקו לשלשה, א. 'התורה והמצוות' ב. 'בין אדם לחברו' ג. 'דרכי עבודת ה' והמוסר' וכו' ששלימות העבודה בדרכי ה' הוא 'בדחילו ורחימו', ופרטיה הם רבים מאוד, וע"ז נאמר "קדושים תהיו" עיין רמב"ן שם וכו'. וגם שצריך לכל אחד ואחד פרטים רבים. ודרכי העבודה והמוסר של כל אחד ואחד לא נגלה אלא למשה מפי השי"ת, מפני שזה תלוי בלב וה' יראה ללבב, זהו שאמר "לדרוש א-לוקים" שהוא חושב את הא-לוקים בדברו עם כל אחד ואחד לתקן דרכיו...

והוא אומר "היה אתה לעם מול הא-לוקים" פירוש מה שהם צריכין לא-לוקים וזה א"א 'מבלעדיך' היה אתה 'בעצמך', ועל 'התורה' אמר "וזהרת אתה את החוקים ואת התורות" ועל 'המשפטים' אמר "ואתה תחזה"...

[אדרת אליהו דברים ב. יא.]

וואו... אף פעם לא חשבתי שזה הפשט בפסוקים זה ממש מעניין... עכשיו אני קצת מתחיל להבין מדוע כל הזמן 'בברסלב' מדברים על הקשר דייקא עם הצדיקים הגדולים משום שרק אצלם אפשר לקבל לא רק 'בידיעת התורה וההלכה', אלא גם בשלימות וקיום התורה כמו שצריך עם 'הקשר והחיבור הפנימי' של כל אחד ואחד... ממש כך... ובאמת בכל התקופות ראו את זה בצורה כ"כ מוחשית, שגם אצל האנשים הפשוטים 'סנדלרים-וחייטים' 'בעלי בתים ובעלי תשובה' שיצאו מעמק הבכא והתקברו לדרכו של רבנו הק', ראו עבודת ה' מיוחדת ויוצאת דופן... השי"ת יעזור שנוכה תמיד לעשות את רצונו בדרך הטובה והמתאימה ביותר לכל אחד ואחד מאיתנו...

ישראל שתמיד הסתקן לדעת עוד על 'החסידות' שחיים חברו מקורב אליה ופעמים רבות דולה 'פנינים ועצות מחכימות' ממעמיקה, החליט לנצל את הזמן והמקום, ועד מהרה הוא מצא בצד ימין מהכניסה לביהמ"ד את המדפים עליהם הונחו 'הספרים' אותם הוא חיפש, הוא סקר את הספרייה הגדולה וסט גדול של ספרים כחולים עליהם נכתב שו"ת 'שערי צדיק' משך את מבטו, הוא הוציא כמה כרכים ועלעל בין הדפים, הוא ראה שם הרבה דברים מעניינים 'עצות מחכימות' 'דיבורי חיזוק' וציטוטים נפלאים מש"ס ופוסקים, מדרשים זוהר וספרי קבלה, מבין השיטין ניכר היה שהכותב הינו גברא רבא וידיו רב לו בנגלה ובנסתר, מלבד זה שנראה היה שהרבה מאלו שעבורם נכתב המכתבים היו 'בני-תורה' מסלחה ושמנה של עולם הישיבות שהמחבר עודד אותם לשקוד על דלתי התורה וההתקרבות לדרכו של מוהר"ן לא תבוא על חשבון הלימוד והפגיעה בסדרי הלימוד...

זמן אלול התחיל בהתחדשות וישראל התיישב במקומו הקבוע לצידו של חיים החברותא... נו... איך היה בבין הזמנים? הוא שאל בהתעניינות, חיים נעדר מהשבת עקב שמחה משפחתית והוא שמח לשמוע על החוויות המיוחדות שהיו להם בשבת, ישראל סיפר לו על 'הספרים' המעניינים שהוא מצא, מבלי להסתיר את התפעלותו והנאתו מהתוכן הנפלא אבל בד בבד הוא שיתף אותו 'בנקודה' שהפריעה לו, תשמע יש שם דברים מאוד יפים ומחזקים, אבל דבר אחד אני לא מבין... בסדר! יש עצות יש חיזוקים... אבל מה זה הדבר הזה שחוזר על עצמו כל הזמן... 'הייחודיות והגדלות של רבינו' והחשיבות המיוחדת שיש להתקשרות דווקא לצדיקים המיוחדים שמובאת שם כ"כ הרבה פעמים, למה דווקא רבינו יש הרבה 'צדיקים וגדולים' 'ת"ח מופלגים'...

שאלה:

שלום וברכה. כל שנה בחודש אלול אני מסתבך עם עצמי בעבודת התשובה, מה בדיוק רוצים ממני בחודש אלול. אז רצייתי לדעת מהו המבט הנכון על התשובה על פי דעת רבינו הקדוש?

תשובת אחד מחשובי הת"ח שליט"א:

קשה לתמצת במאמר קצר נושא כה רחב. עניין התשובה מקיף עולמות רבים בין, במרחבי תורותיו של מוהר"ן, ובין במישור האישי של כל אחד מאיתנו בנסותו לעלות על דרך המלך, למצוא את מקומו האמיתי, ולהתחדש בעבודת השם בכל עת.

אולי בכל זאת נוכל למצוא מפתח וכיוון אם נתבונן באחד מעיקרי התשובה שכתב מוהר"ן, זה לשונו בתורה ו' אות ב': "ועיקר התשובה - כשישמע בזיונו, ידום וישתוק".

במבט ראשון לא כל כך מובן איך זה בכלל קשור לתשובה. להגדיר שהשתיקה לבזיונו היא עיקר התשובה נשמע בוודאי כחידוש גדול. זאת מלבד התמיהה הידועה, איך ייתכן שהתשובה שלי תלויה במה שמישהו אחר יעשה, ובפרט שהמעשה שלו אינו ראוי ואינו אמור להתבצע.

ונושא מרכזי נוסף בתורה ו', הוא ההבחנה בין ביקוש כבוד עצמו לביקוש כבוד המקום ברוך הוא.

והנה, רבים הם הבלבולים בנושא התשובה; מה בעצם רוצים ממני? האם אני בסדר? האם אני לא בסדר? מה השינוי המצופה ממני בכדי שאעמוד בדרישות, אצא ידי חובת התשובה, אוכל לעמוד ביום הדין? האם יש לי את הדרך והכלים באמת להתהפך ולשמור על השינוי לאורך זמן...

ייתכן שהגורם המרכזי לכל אותם בלבולים קשור לנקודה המרכזית שב' תורה ו', מה אנחנו שמים במרכז ובאים לתקן, כבוד עצמנו או כבוד המקום?

אם עיקר התשובה שישמע בזיונו ידום וישתוק, אז דבר אחד ברור, שהשאלה "האם אני בסדר" או "מה עלי לעשות בשביל שסוף סוף אהיה בסדר" היא ממש לא המפתח לתשובה.

שאלה אחרת עומדת בבסיס התשובה: "איה מקום כבודו" וכפי שכתב מוהר"ן בתורה ו"ב תניינא: "כי זה עיקר התשובה, כשאדם מבקש ומחפש אחר כבודו יתברך, ורואה בעצמו שרחוק מכבודו יתברך, ומתגעגע ושואל ומצטער אי"ה מקום כבודו, וזהו בעצמו תשובתו ותיקונו כנ"ל, והבן היטב".

כמובן ממילא נשאלת השאלה "אז היכן אני בסיפור". כמובן כל אחד מאיתנו נמצא בסיפור, כל מה שהשתנה הוא שאנחנו לא במרכז, אלא הקדוש ברוך הוא, כבודו, זה הסיפור.

ומכאן מגיעים לסוד כוונת אלול המבואר שם בתורה ו', להיות בקי ברצוא ובקי ובשוב:

"כי מבואר שם, שמי שרוצה לעשות תשובה, צריך שיהיה לו שני בקיאות, היינו בקי ברצוא בקי בשוב, שהוא בחינת עייל ונפיק, בחינת: "אם אסק שמים שם אתה", שהוא בחינת בקי ברצוא, "ואציעה שאול הנך", שהוא בחינת בקי בשוב וכו', והפירוש הפשוט הוא, שמי שרוצה לילך בדרכי התשובה, צריך לחגור מת' ניו, שיתחזק עצמו בדרכי ה' תמיד, בין בעליה בין בירידה, שהם בחינת: "אם אסק שמים ואציעה שאול" וכו', היינו בין שיזכה לאיזו עליה, לאיזו מדרגה גדולה, אף על פי כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה, רק צריך שיהיה בקי בזה מאוד, לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא, בבחינת עייל, שהוא בחינת: "אם אסק שמים שם אתה". וכן להפך, שאפילו אם ייפול, חס ושלום, למקום שייפול אפילו בשאל תחתיות, גם כן אל יתייאש עצמו לעולם, ותמיד יחפש ויבקש את השם יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל, כי גם בשאל תחתיות נמצא השם יתברך, וגם שם יכולין לרבק את עצמו אליו יתברך, וזה בחינת: "ואציעה שאול הנך". וזה בחינת בקי בשוב, כי אי אפשר לילך בדרכי התשובה, כי אם כשבקי בשני הבקיאות האלו. ודקדק רבנו, זכרונו לברכה, וקרא עניין זה בלשון בקי, כי היא בקיאות גדולה מאוד מאוד, שיזכה לידע ליגע עצמו ולטרוח בעבודת ה' תמיד, ולצפות בכל עת להגיע למדרגה גבוהה יותר, ואף על פי כן אל ייפול משום דבר, ואפילו אם יהיה איך שיהיה, חס ושלום, אף על פי כן אל ייפול בדעתו כלל, ויקיים: "ואציעה שאול הנך", כנ"ל".

הבקיאות ברצוא ושוב היא ההיפך מביקוש 'כבוד עצמו', והיא עיקר התשובה.

הבקיאות ברצוא, לדעת תמיד לבקש ולהתקדם. גם אני מוצלח ולומד ומתפלל טוב, יש לי כבוד, אבל כבודו יתברך הוא הנושא, ועל כל אדם לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר וכו'.

והבקיאות בשוב, לדעת תמיד להתחזק, ולעשות את מה שאני יכול, להאט את הנפילה, למצוא את השם יתברך גם במקום שנפלת. גם כאן כשנחשוב על זה קצת נראה שהמניעה מלעשות את מה שאני מסוגל, נובעת מהדגש השגוי על כבוד עצמנו.

כאשר כבוד עצמנו הוא הנושא המרכזי אנחנו נתקעים במבוי סתום משני צדדיו. מצד אחד אם אני בסדר, לומד, מתפלל, נשמר, מטיב, אז מה בעצם המקום לנושא התשובה, מה רוצים ממני, ומה תפקידי באלול.

מצד שני, אם אני לא בסדר, לא מצליח כמו שציפיתי ורצייתי, וגרוע מכך, לא יודע איך באמת המציאות הכאובה הזו תשתנה בצורה מהותית ללא עוד נפילות, גם אז אין מקום לתשובה, הרי אני יכול להעיד ש"יודע תעלומות לא יעיד עליי"...

ולכן עיקר התשובה היא להפסיק לנסות להיכנס למשבצת נוחה ובטוחה "אני בסדר". "אני" לא הסיפור פה, ובין אם אני בעליה ובין אם אני בירידה, יש לי הרבה מה לעשות, ולשם עלי לשוב.

שיהיה קנאתו לטובה ולא לרעה!

צריך לזהר שלא יהרס לכנס בגבול חברו, בין בבחינת עיל ובין בבחינת נפיק, כי בבחינת נפיק בודאי חלילה שיסתכל על חברו לומר שיעשה כמעטו כי יוכל לאבד עולמו כדגה ח'ו. אך אפילו בבחינת עיל צריך גם כן להיות בקי מאד לבלי להסתכל על חברו שגראה לו שהוא צדיק וישר וכשר כנגדו שלא יפל על ידי זה ח"ו, כי אף על פי שבדואי הוא טוב לקנא את חברו בתורה ותפלה ובקידת שמים, אבל יש בזה בחינת 'פושעים יכשלו בם', כי הרבה נופלים ע"ז, כי מתקנאים בחבריו שגראה לו שהם צדיקים כנגדו, ועל ידי קנאתו נופל בדעתו לגמרי. על כן צריך לבלי להיות סכל רק שיהיה קנאתו בחבריו לטובה ולא לרעה, להתקרב ולא להתרחק (ל"ה שבת ז).

מעט דבש

הנה אורו עיני טעמתי מעט דבש הזה

נקודה מהחיים

רבי ישראל רוטשטיין שליט"א

קריית אתא

חקירות: בימי בחרותי למדתי באחד הישיבות מובחרות, ונחשבתי לאחד מהבחורים הטובים ביותר, מיד כשלמדתי את הגמרא היה לי כבר חידושים ומהלכים עמוקים עוד לפני שהסתכלתי במפרשים, שאר חלקי עבודת ה' לא נגרעה חלקם, חיפשתי כל הזמן להתעלות ולהתחזק בתפילה, במידות, ביראת שמים וכו'.

הייתי 'שכלן' ועמקן גדול וכל החיפוש וההתעלות שחוויתי הייתה בדרך שהורגלתי, להבין ב'שכל' כל דבר, חקיתי בשכלי כל דבר להבינה היטב, בכל נושא ותחום ביהדות הייתי צריך להבין איך זה פועל ולמה ואיך, גם הלימוד היה יותר בכיוון ומטרה לחפש את הקושיות והמהלכים המבריקים, בדקתי גם דרכים נוספים בעבודת ה', אך רק בשכל והבנה, להבין כל דבר על אמיתותו, וגם לאחר נישואי המשכתי בדרך זו. בהמשך התחלתי להתעסק בנוסף בתחום ה'נפש', ייעצתי לאנשים בחינוך, שלום בית ועוד, חקיתי את כל הנושאים עד תומה, ובכך רציתי לעזור לאנשים להתגבר על בעיותיהם.

מבוי סתום: בשלב מסוים הרגשתי שהגעתי כבר ל'סוף המעגל', אני חוקר דורש ומבין כל דבר, את הכול אני יודע כבר, אך למעשה אין לי דרך החוצה, אני מייצץ ועוזר לאנשים אך לי בעצמי אני לא מצליח לעזור, גם אחרי כל ה'חכמות' שיש לי במוח, נשארתי באותה נקודה, אותן התמודדויות שממשיכות ללוות אותי, אותן בעיות, תאוות ומידות רעות, שלא עזבו אותי, בשכלי אני יודע הכול אך עצה אמיתית ונכונה אין בידי.

תמימות: אחרי סיפור ארוך ונפלא זכיתי להתקרב לרבינו הקדוש, מאז קיבלתי את מתנת חיי, התעלות אמיתית בכל עבודת ה', כפי שלא הייתה לי כמוה במשך כל חיי. אך העיקר, מלבד כל המתנות הרבות בכלליות עבודת ה' שזכיתי להן, הנקודה המרכזית שגרמה לי סוויצ' במוח הוא ה'תמימות ופשיטות' שרביה"ק מחדיר בנו, אם עד אז כל גישתי לעבודת ה' ולחיים בכלל היה רק ב'חכמות', בצורך להבין כל דבר בשכלי המגושם, קיבלתי 'אמונה' אמונה פשוטה תמימה ובורה, הבנתי שהתורה לא נמדדת בכמה הצלחתי להבינה בשכלי המגושם והפחות.

המהדש בטובו

חדשות ועדכונים מהגעשה ונשמע

ובימים אלו מחולקים ה'כרטיסי כניסה' לכל מי שסיים להעביר את מלוא התשלום, אלו שעדיין לא סיימו להעביר את התשלום יודרו להעבירם בהקדם האפשרי.

■ בעז"ה עוסקים הפעילים המסורים בימים אלו להכשיר את המתחם עם כל הלוגיסטיקה מסביב, השנה זכינו ב"ה במקום מרווח ומזמין, מיקום חדש (על נהר התשלך), בתוספות הרבה מעלות ונוחיות לרווחת הציבור שנוספו השנה; כך שמחים אנו לבשר שגם השנה תתקיים המניין המיוחד 'נוסח אשכנז' עם כל הנוסחאות והמנהגים. הראש השנה שלי עולה על הכול

באהבת רעים בעבודת ה', לשאוב ממעינו הנובע של רביה"ק להחיות נפשנו לטוב לנו כל חיינו.

■ בתוך עשרות החבורות, מוקמת בימים אלו חבורה בעיר 'חיפה' מבני תורה תושבי העיר, להתאסף מדי שבוע ל'שעה של התעלות' להטעין את הנפש באוצרי אוצרותיו ית', דרכיו, עצותיו המופלאות של צדיק הדורות, לקבל בדיבוק חברים את הכלים הנכונים הנצרכים לכל החפץ בחיים טובים מלאים בקרבת ה'. אחרי החבורה-0548472075

המיטות במתחם 'נכספה' אולו כבר כמעט לחלוטין, (נשארו בודדים ממש-והוריו נשכר)

■ כי טוב יום בחצרך. עם חזרתם של רבבות עמלי התורה לספסלי בית המדרש, הישיבות והכוללים אחרי מנוחת הגוף והנפש, להמשיך התעלות וצמיחה, נאחל לכלל מחזיקי העולם ההוגים בשעשועיה בשקידה ועמל; שדברי תורה יהיו חביבים עליכם, שתזכו להתעלות מעלה במעלות התורה והיראה, במתיקות צוף דבש התורה"ק, קרבת ה' ויראתו, באמת ותמים, כרצונו ית'. אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה חביבים עליכם.

■ עם תחילת 'זמן אלול' מתחדשים בתוספת חיווק עשרות החבורות הפזורות בכל רחבי הארץ, הן של האברכים והן של הבחורים, להתחזק יחד

יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

לתרומות בנדרים פלוס < איגוד בני הישיבות 'נכספה' | להנצחת שמות ושמויות ניתן להתקשר למס' 053-311-6547 | לקבלת העלון במייל: a0799400036@gmail.com | להעדרת והארת ניתן להשאיר הודעה בקו נכספה בא"י 06-111-50-03 | שלוחה 3 ב'בארה"ב 1-605-4776815

